

Kynttilänpäivä

Evankeliumi, Luuk. 2: 22 - 32

Simeon oli hurskas ja jumalinen mies, joka odotti Israelin lohdutusta.

Tämä päivä johdattaa mieleemme tapauksen, joka on monessa kohdassa ihmeellinen ja sydäntä riemastuttava. Tämä tapahtui 40 päivää meidän Herramme syntymän jälkeen. Siihen asti Maria oli ollut paikallaan Beethlehmissä, kunnes puhdistuspäivät olivat täyttyneet. Sitten tuli aika, jona hänen piti Mooseksen lain mukaan viedä lapsi Jerusalemiin ja uhrata tavanmukainen uhri. Hän lähti sentähden Joosefin ja Jeesus-lapsen kanssa matkalle Beethlehmistä, joka ei ollut kovin kaukana Jerusalemita, meni temppeliin ja toi mukansa uhrin, joka köyhien oli tapana uhrata, kaksi mettistä (metsäkyyhkystä) tai kaksi kyyhkysenpoikaa. 3. Moos. 12: 8. Maria ei kyllä vähääkään voinut luulla kenenkään sellaisen olevan Jerusalemissa, joka olisi tiennyt mitään siitä, kuinka korkea-arvoinen lapsi se oli, jota hän kantoi sylissänsä; mutta kohta, kun hän oli tullut temppeliin, kohtasi hänet vanha arvossa pidetty mies, jonka koko olemuksesta loisti ilo ja toivo. Hän oli se Simeon, jonka jokainen tunsi hurskaaksi ja vakaaksi mieheksi, joka muutoin eli hiljaisuudessa ja oli usein ollut sydämessään liikuttunut ikävöimään, että pian tulisi se, jonka piti lunastaman hänen kansansa sen häviöstä ja sorretusta tilasta. Hänen toivotuksensa saattoi usein puhjeta rukoukseksi: ” **Jospa sinä taivaat halkaisisit, ja astuisit alas**” Jes. 64: 1. Jumala oli hänelle myös ilmoittanut, että hänen rukouksensa oli kuultu, ja että hänen silmänsä piti näkemän Messiaan, Vapahtajan.

Simeon meni useasti temppeliin. Ja tämäkin Jumalan asetus oli hänelle pyhä ja ylensi hänen sydämensä, vaikka kuinka hävitetty jumalanpalvelus silloin olikin. Mutta tänä päivänä hän tunsi itsessään tuon kaikkein voimallisimman vetämisen temppeliin, aivan kuin hän olisi jotakin ilahduttavaa aavistanut. Maria ja Joosef astuivat lapsen kanssa temppelin esipihalle, ja Simeon tunsi niin kuin sisällinen ääni olisi sanonut hänelle: ”Tästä lapsesta on tuleva Messias.” Hän riensi ilolla Mariaa vastaan ja otti lapsen äitinsä sylistä, katseli sitä nöyryytetyllä ja iloisella sydämellä, nosti silmänsä taivaaseen päin ja voimallisesti sydämessään liikuttuneena lausui: ” **Nyt sinä, Herra, lasket**

palvelias rauhaan menemään, sanas jälkeen; Sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutes, Jonka sinä valmistit kaikkein kansain eteen, Valkeudeksi valistamaan pakanoita ja sinun kansas Israelin kunniaksi”.

Tämä tapaus antaa, niin kuin on sanottu, rikkassisältöisen johdannon siunattuihin tutkisteluihin, niin ettemme piankaan tiedä, mitä tästä pitää valita tai mitä jättää. Tällä kertaa me tahdomme pysähtyä ainoastaan katselemaan Simeonia ja sitä todistusta, jonka hän sai tämän päivän evankeliumissa.

Onni, joka kohtasi Simeonia tänä päivänä, on luvattu Jumalan Sanassa kaikille oikeille kristityille. Kaikkien heidän silmänsä pitää näkemän maailman Vapahtajan ja katseleman Jumalaa. Jeesuksen apostolit puhuvat meille tulevasta kunniaista, että vaikka tosin ei vielä ole ilmestynyt se, millaisiksi meidän pitää tuleman ja vaikka se autuus, jonka Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat, on niin suuri ja sen laatuinen, ettei yksikään silmä ole sitä nähnyt, ei korva kuullut, eikä yhdenkään sydämeen astunut, niin me voimme kuitenkin olla täysin vakuuttuneet siitä, että me saamme nähdä Jeesuksen niin kuin Hän on. 1. Kor. 2: 9 ja 1. Joh. 3: 2.

On siis meille kaikille sangen tarpeellista ja kallisarvoista tutkia lähemmin tätä jaloa todistusta Simeonista, tunteaksemme oikein sen tien, joka epäilemättä johdattaa meidät tuohon suureen ja autuaalliseen uskomme ja toivomme päämäärään.

Simeonista sanotaan, että hän ” oli

hurskas ja jumalinen mies,

odottain Israelin lohdutusta” Samoin vaatii meidän Vapahtajamme kaikkia uskovaisiaan etsimään vanhurskautta, niin kuin Paavalikin kehottaa kristittyjä samoamaan kohti vanhurskautta ja pyhyyttä.

Mutta tässä pitää tarkasti tutkia, mikä on sen vanhurskauden oikea perustus ja laatu, jonka sanotaan niin useassa paikassa Pyhässä Raamatussa olevan pääasian todellisessa kristillisyydessä. Kun Paavali ylistää vanhurskauden korkeaa arvoa, niin hän puhuu siitä vanhurskaudesta Jumalan edessä, ” **joka tulee Jeesuksen Kristuksen uskon kautta, kaikkein tykö ja kaikkein päälle, jotka uskovat.**” Room. 3: 22. Sitä minä halajan, ” **ettei minun vanhurskauteni laista olisi, vaan joka tulee uskosta Kristuksen päälle, nimittäin se vanhurskaus, joka Jumalalta uskolle omistetaan.**” Fil. 3: 9.

Usko on niin ollen ainoa, mikä tekee meidät vanhurskaiksi, ilman töitä. Room. 3: 28. Usko käsittää ja vastaanottaa kaiken, mitä Jumala ilmoittaa meille evankeliumissa siitä suuresta päätöksestä, minkä Hän on tehnyt langenneen ihmissuvun lunastukseksi ja autuudeksi. Usko syleilee sitä sovintouhria, jonka Jeesus on ristin päällä tehnyt meidän edestämme; usko vastaanottaa täydellä uskalluksella sen elämän Sanan, joka taritsee meille

syntien anteeksisaamisen, elämän ja autuuden, ja täyttää meidät vanhurskaudella, rauhalla ja ilolla Pyhässä Hengessä. Tämä on se usko, joka tekee meidät autuaiksi. Usko, joka ei ainoastaan pidä Jeesuksen veristä sovintoa totena, vaan myös panee kaiken uskalluksensa siihen, ja perustaa autuutensa ajassa ja iankaikkisuudessa yksinään Jeesukseen ja Hänen lupauksiinsa; tämä Pyhän Hengen sydämässä vaikuttama usko pitää niin muodoin ainoastaan Jeesuksen koko autuutensa perustuksena, lepää Isän Jumalan rakkaudessa ja laupeudessa, joka antoi Poikansa meidän edestämme, ja Pojan iankaikkisessa armahtamisessa, joka vuodatti verensä meidän syntiemme anteeksiantamiseksi. Tämä usko tekee meidät Jumalalle otollisiksi ilman mitään meidän omaa ansiotamme ja vanhurskauttamme, ja luo uudesti meidät Hänen lapsiksensa ja perillisiksensä, joille Hän antaa synnit anteeksi, lukee heille Poikansa vanhurskauden hyväksi ja lahjoittaa heille Pyhän Hengen.

Paavali sanoo, että ilman tätä uskoa on mahdotonta kelvata Jumalalle. Ja tässä emme voi muuta kuin ihmetellen ylistää meidän Herramme ja Armahtajamme rakkautta ja viisautta kaikessa siinä autuuden järjestyksessä, minkä Hän on asettanut meidän hyväksemme. Pyhä Raamattu todistaa ja kokemus vahvistaa, että ihmisen luonnollinen tila, niin kauan kuin hän on kääntymätön, ei ole ainoastaan syvältä turmeltu, vaan myös sangen surkea ja viheliäinen. Kuoleman pelko tekee ihmiset orjiksi koko elinajakseen. Siinä on jatkuva sota lihan ja hengen välillä, alinomainen ajatusten keskinäinen syyttäminen ja puolustaminen, sisällinen sota ja vimma; niin että Paavali ei voi tästä mainitessaan muuta kuin syvästi huoaen valittaa: ” **Minä viheliäinen ihminen: kuka päästää minun tästä kuoleman ruumiista?**” Room. 7: 24.

Meidän iankaikkinen Armahtajamme, sydänten tutkija, näki hyvin, ettei niin syvälle langennut suku niin onnettomassa sielun tilassa, voinut aikaansaada mitään jumalisuutta tai pyhyyttä, ennen kuin se syntien anteeksisaamisen kautta saatettaisiin ensin nauttimaan sisällistä rauhaa, lepoa ja onnellisuutta. O! kuinka vähän tämän maailman itseviisaat ihmiset tuntevat sen, että Jumalan asettama autuuden järjestys on aivan luonnollinen ja ihmisen sydämen todellista tilaa vastaavaksi sovitettu, kun he näet tahtovat ensin tehdä ihmisen pyhäksi ja sitten vasta lupaavat hänelle syntien anteeksisaamisen, Jumalan armon ja ystävyyden.

Jeesus, meidän jumalallinen Vapahtajamme, tuli **Herran Hengeltä voideltuna saarnaamaan köyhille hyvää sanomaa, parantamaan särjetyitä sydämiä, saarnaamaan vangeille lunastusta, ja saattamaan särjetyitä vapauteen.** Luuk. 4 : 18. Hän kutsui tykönsä **kaikkia työtä tekeväisiä ja raskautetuita virvoittaaksensa heitä.** Hän vuodatti verensä syntien anteeksisaamiseksi, ja Jumala asetti Hänet meille armoistuimeksi

uskon kautta Hänen veressänsä, taritakseen meille siinä sen vanhurskauden, joka Jumalan edessä kelpaa, edelläkäyväisten syntien anteeksiantamisen kautta. Room. 3: 25. Toista perustusta ei voi kukaan laskea. Joka syntisenä pakenee Jeesuksen tykö ja lujalla uskolla omistaa sen sovintouhrin, jonka Jeesus on tehnyt meidän syntiemme anteeksiantamiseksi, hän tulee vanhurskaaksi ja pukee myös päällensä uuden ihmisen, joka elää Jumalan edessä pyhyudessa ja vanhurskaudessa. Joka on saanut syntinsä anteeksi Jeesukselta, hän myös rakastaa Jeesusta suurimpana hyväntekijänään. Joka on tullut siihen, että pitää Jeesuksen sovintouhrin koko autuutensa perustuksena, hän on myös sydämessään voitettu olemaan velvollinen pitämään pyhänä ja täyttämään Paavalin käskyn: ” **Sillä te olette kalliisti ostetut; kunnioittakaat siis Jumalaa teidän ruumiissanne ja teidän hengessänne, jotka Jumalan ovat.**” 1. Kor. 6: 20.

Katso, tässä on oikean kristillisyyden perusta ihmisen sydämessä; silloin hän on nuhteeton ja jumalinen ja vaeltaa vakaalla elämän tiellä. Kristuksen rakkaus vaatii häntä. Ei suinkaan kukaan voi olla oikea kristitty, ellei hän rakasta Kristusta; ja **joka rakastaa Häntä, se pitää Hänen sanansa.**

Ei kukaan ole pyhä ellei hän rakasta Jumalaa, ja **tämä on rakkaus Jumalan tykö, että me Hänen käskynsä pidämme.** Vaikka kuinka paljon hyvää tahansa joku kuulisi, lukisi tai sanoisi, voisi puhua suloisesti Jeesuksesta, Vapahtajastansa, ja paljonkin tietäisi kristillisyydestä, mutta ei tekisi sen mukaan, ei hän ole mikään kristitty; ja jolla ei ole tosi pyyntö tehdä sen mukaan, ei hän ole sillä tielläkään, jolla voisi tulla kristityksi.

Kristus on sen niin usein ja niin voimallisesti todistanut, ettei sitä vastaan saateta sanoa. Se on ja pysyy totena. Evankeliumi ei ole mikään laki; se on iloinen ja autuaaksitekevä sanoma, ei mikään painava ies. Mutta se on niin iloista ja virvoittavaa juuri siksi, että me tunnemme Kristuksen rakkauden, ja meidän sydämemme syttyy rakkauteen Häntä kohtaan, niin että me rakkaudesta ja kiitollisuudesta teemme, mitä Hän meille käskee. Kristus on sentähden kuollut, ” **että ne, jotka elävät, ei nyt enään eläisi itsellensä, vaan hänelle, joka heidän edestänsä kuollut ja noussut on ylös.**” 2. Kor. 5: 15.

Mutta älköön kuitenkaan kukaan ajatelko, että paljas ulkonainen siveä ja nuhteeton käytös tekee oikeaksi kristityksi. Enemmän oikeaan kristillisyyteen tulee, enemmän se meiltä vaatii ja suuremman autuuden se meille lahjoittaa. Päämies Kornelius oli Jumalaa pelkääväinen, siveä ja paljon hyvää tekevä mies jo ennen kuin hän tuli kristityksi. Mutta hänelle suotiin myös tuo todella suuri onni, että hän sai tulla kristityksi. Kun me teemme Kristuksen tähden sen, mitä teemme tai jätämme tekemättä jotakin sentähden, että Jeesus on niin sanonut, niin käskenyt, niin kieltänyt, ja sentähden että me Häneen uskomme; kun me elämme Jumalan Pojan uskossa, joka eli meidän tähtemme ja kuoli meidän tähtemme, niin me rakastamme Häntä, joka rakasti ensin meitä. Kun

me, jos niin tarvitaan, olemme sydämeistä valmiit mielellämme kieltämään jokaisen maallisen kunnian ja ilon sentähden, että Hän meidän tähtemme kielsi verrattomasti korkeamman ilon ja kunnian; kun me etsimme Jeesuksen Kristuksen tykönä anteeksiantamista ja puhdistusta, pyydämme ja uskoen odotamme kaikkea tarpeellista voimaa ja valistusta; uskossa Hänen lupauksiinsa kannamme, mitä tulee kantaa, kärsimme, mitä tulee kärsiä ja nöyrässä mahdottomuutemme tuntemisessa perustamme kaiken toivomme ajassa ja iankaikkisuudessa Jumalan armahtavaiseen armoon Jeesuksessa Kristuksessa, niin tämä, ja yksinään tämä, on se kristillisuus, jonka itsevanhurskaat fariseukset hylkäsivät, mutta joka löysi sijan publikaaneissa ja syntisissä.

Tämä on Uuden Testamentin vanhurskauden, pyhyiden ja jumalisuuden perustus ja luonto. Me katselemme vielä, kuinka

Simeon odotti Israelin lohdutusta

Tämä onkin oikean israelilaisen eli todellisen jäsenen ominaisuus Jumalan seurakunnassa Vanhassa ja Uudessa Liitossa. Se on tosi kristityn olemus, että hän odottaa Israelin lohdutusta ja halullisesti ikävöi niiden autuaallisten lupausten täyttämistä, joita Jumala sanassaan on antanut meille. Apostoli sanoo: ” **Mutta meidän menomme on taivaissa, josta me myös lunastajaa Herraa Jeesusta Kristusta odotamme.**” Fil. 3: 20. Simeon uskoi Raamatun Jumalan sanana. Mitä meille tässä kirjassa on luvattu, sen on luvannut tosi Jumala itse, joka ei koskaan lupauksiansa kadu. Hän, kansan Lunastaja on tuleva, tuo ainoa kaikkien ihmisten Vapahtaja. Hän on ottava pois kaiken viheliäisyyden ja vapahtava kaikki ne, jotka pysyvät Hänen tykönään. Tämän Simeon uskoi täytenä totena ja odotti Israelin lohdutusta; mitä enemmän viheliäisyyttä ja hätää hän havaitsi sekä itsessään että ympärillään, sitä halullisemmaksi tuli hänen ikävöitsemisensä, ja sitä kiivaammaksi hänen kaipauksensa. Hän vaelsi epäuskoisen ja jumalattoman kansan keskellä sisäisesti ikävöiden sitä, että tulisi Hän, joka oli tuleva, se luvattu Israelin lohdutus. Aivan yhtä luonnollista on kristityn odottaa Herransa jalojen lupausten tulevaa täyttymistä, vaeltaa uskossa ja kärsivällisyydessä, ja odottaa sitä Israelin lohdutusta, joka meille on vielä tarjona. Hän uskoo sen, mitä evankeliumissa puhutaan Jeesuksen Kristuksen puheista ja töistä; hän uskoo hänen Herransa todella tehneen, puhuneen, käskeneen ja luvanneen sen, mitä siinä sanotaan Hänen töistensä, sanoistansa, käskyistänsä ja lupauksistansa. Tulevaa koskevissa lupauksissaan Hän on vielä luvannut paljon suurta ja autuaallista lohdutukseksi omilleen ja autuudeksi koko maailmalle; ja kun nyt kristitty kyllä tuntee, kuinka paljon hän itse ja kuinka paljon koko maailma vielä tarvitsee apua, lohdutusta ja pelastusta, niin hän käy tämän ajan kaiken

tuskan ja viheliäisyyden keskellä ja odottaa kristittyjen lohdutusta, niitä autuaita aikoja, jotka on meille luvattu. Hän toivoo Jeesuksen lupauksen mukaan uutta taivasta ja uutta maata, jossa vanhurskaus asuu, 2. Piet. 3: 13, ja iloitsee siitä täydellisestä levosta, joka Jumalan lapsilla on tallella.

Näin elivät Jumalan miehet Vanhassa Liitossa. He ovat kaikki uskossa nukkuneet eivätkä ole niitä lupauksia saaneet täyttyneinä kokea, vaan ainoastaan taampaa nähneet ne, ja kuitenkin he ovat niihin turvanneet ja hyvin tyytyneet. Hebr. 11: 13. Niin elää ja niin kuolee myös kristitty uskossa niihin, jotka tulevista ilmoittavat. Hänen uskonsa voi toisinaan olla vahvempi, toisinaan heikompi, mutta hän ei olisi enää kristitty, jos hän ei odottaisi niiden sanojen täyttymistä, joita hänen Herransa on sanonut hänelle.

O! kuinka sanomattoman autuas on se ihminen, joka luottaa Jumalan Sanaan, tarkasti ja lapsenomaisessa yksinkertaisuudessa lukee Jumalan Sanaa ja hiljaisuudessa tutkistelee sitä, ja jonka korkein halu on saada tietää, mitä Jumala on sanonut, käsenyt ja luvannut. Totisesti käy yli kaiken ajatuksen ja toivon, mitä Jumala niille osoittaa, jotka pitäytyvät Hänen lupauksiinsa. Yhtä paljon ei kuitenkaan voi kaikki luonnollinen työ eli taito saada aikaan kuin, mitä voi se, joka järkähtämättömästi pitäytyy kiinni Jumalan Sanassa. Ei kukaan saa niin paljoa Jumalalta, eikä Jumala ketään kohtele niin isällisesti, kuin niitä, jotka Häneen uskaltavat. Simeonista me näemme, kuinka sille ihmiselle käy, joka pitäytyy lujalla uskolla kaikkiin Jumalan sanoihin, vaikka se kuinka mahdottomalta näyttäisikin ja sotisi tavallisia maailman ajatuksia vastaan. Simeonin esimerkki kehottakoon meitä siihen, ettemme tottele maailman mieltä emmekä itseviisaan ja turmeltuneen ajan häväistyksiä, vaan aina kiinteämmin pitäydymme Jumalan lupauksiin.

Jumala on tämän sanonut ja Jumala pitää sanansa. Tämä on varmempi kuin kaikki, mitä ihminen tietää ja mihin hän luottaa. Silloin ei tarvitse sydämen vakuudesta tai puhtaudesta murehtia. Kristityn usko on kaikkein pyhin usko. ”**Ja jokainen, jolla tämä toivo on hänen tykönsä, puhdistaa itsensä, niinkuin hänkin puhdas on.**” 1. Joh. 3: 3. Juuri tämä usko teki Simeonista sen nuhteettoman ja jumalisen miehen, jollainen hän oli. Ja tämä usko pyhittää jokaisen ihmisen sydämen, jonka se täyttää. Amen